Серце прикладами змолочено,
Очі жахами обезвічено,
У горлі джин німий гніздиться,
У мозок преться божевілля.

І все ж — вставай, моя ти сило,
З землі рвонися одчайдушно,
Чи вже там світ, чи тьма кромішна,
Дарма, вставай, як повставала
Не раз було у давні давна.

Угорцю гордому не вділять
Всі сто раїв і триста пекол
Кращої долі, аніж бути
Людиною в нелюдськості,
Мадяром в гнаному мадярстві,
Воскреслим — і затято мертвим.

Шляхами, битими страхами,
Верхами, що мене манили,
Я сновидав серед кошмарів:
Яка біда на нас упала,
Який буває Бог безсилий!

Тепер той мрець повинен жити,
Той мученик і страстотерпець
З душею, що ледь-не-ледь мріє.
Скарби, що вороги нам крадуть,
Він в серці враженім складає
І виглядає кращих днів.

Я всі жалоби розумію,
За все Прийдешнє потерпаю

(Хоч то воскреслому й не личить),
За рід, що йде врозбрід, мордуюсь.

Душа ятритъся, кровоточитъ,
Одно мені, одно на думці:

Серце прикладами змолочено,
Очі жахами обезвічено,
У горлі джин німий гніздиться,
У мозок преться божевілля...
А я живу й кричу за інших:
Людина я в нелюдськості!